

תמיכת "כוחות הפנים"

הראל ישראל

לפני כשנתיים הגיש תדי כ"ץ, פעיל שלום, עבודה לתואר אם-אי שמוכיחה כי במלחמת השחרור ביצעו חיילים מחטיבת אלכסנדרוני טבח בערביי טנטורה. ועדת השיפוט באוניברסיטת חיפה מצאה שהעבודה האקדמית ראויה לשבח והעניקה לה ציון "מעולה". כשהעניין התפרסם ברבים, נזעקו אנשי אלכסנדרוני והגישו תביעה בגין הוצאת דיבה. במהלך המשפט, כשהתבררו הדעות הקדומות ובעיקר הממצאים הבלתי מבוססים, נאלצה האוניברסיטה להקים ועדת בירור. זו מצאה, שהעבודה לא עמדה בקריטריונים מינימליים הדרושים לעבודת מחקר. גם בית המשפט היה סבור כך.

מה מניע אקדמאי יהודי להשתמש בעדות קלושה כדי לבנות בניין שלם, שאין לו כלל יסודות, במטרה להוכיח שחיילים מבני עמו טבחו, כביכול, בכפריים ערבים תמימים? הרי עכשיו, גם משהוכח שלא היה ולא נברא, הערבים משוכנעים שהטבח אכן היה, והם הוסיפוהו לרשימת החטאים הבלתי נסלחים של ישראל. האם הפרסום השקרי הזה יקרב את השלום בין יהודים לערבים? ואם מניעיו של כ"ץ היו זרים, מה הניע חוקרים ותיקים, שיש להניח כי הם יודעים פרק בשיפוט טקסטים מחקריים, לתת לעבודה ציון מעולה? מסתבר שגם הם, ככ"ץ וכערבים שבחשו בפרשה, מוכנים לקבל, בלא הוכחות אלמנטריות, שמועה קלושה שחיילים ישראלים טבחו בערבים. בדיר יאסין היה טבח? היה. ואם כן, אין צורך להתאמץ ולהביא הוכחות, אפילו בעבודות מחקר, שהיו מעשי טבח גם במקומות אחרים. כך, מן הסתם, חושבים חוקרים מסוימים באוניברסיטת חיפה. שאם לא כן, הם היו מסלקים את כ"ץ מהאוניברסיטה בגין זיוף. כ"ץ, לפחות, התנצל בבית המשפט וחזר בו (באחרונה חזר בו מהחזרה). אך מה בקשר לפרופסורים שנתנו לו "מעולה" רק כי "הוכיח" את דעותיהם הקדומות? כ"ץ, יש להניח, לא יעשה עוד חיל באקדמיה. אך מה ביחס לסטטוס האקדמי של אלה שנתנו את הציון 97 לכתב פלסתר שהבאיש את זכרם של הלוחמים לעצמאות ישראל? יש יהודים הממשיכים להאמין, למרות ועדת הבירור ולמרות פסיקת בית המשפט, בגרסתו הראשונה של כ"ץ. תמיד יש יהודים המוכנים לייחס את ההאשמות הדמיוניות ביותר המוטחות בבני עמם, גם אם לשם כך יש צורך לאמץ את הטרמינולוגיות של האויב. גם עכשיו, כשהדרך היחידה להציל יהודים מפגיגות תופת היא בהריגת המחבלים, או שולחיהם, לפני ביצוע זממם, יש יהודים המכנים פעולות מנע אלה "מעשי טבח" ו"רצח". וגם התקשורת הישראלית, שכידוע תמיד מתייצבת לצד עמה וארצה, אינה טומנת את ידה בצלחת וקובעת, שמעשי הצלה אלה הם "חיסולים". וכאשר מזדמנת לידה נקודת אחיזה, תלושה ובלתי אמינה ככל שתהיה, להוכיח כי ישראל, ולא הערבים, אשמה, שוב, בכל המתרחש, היא תיאחז בה כמוצאת שלל רב.

כזאת, למשל, היא ההיאחזות ב"מחקר" של רוברט מאל, שהיה עוזרו של ביל קלינטון בקמפ-דייוויד. מאל כתב - לא, חלילה, כעדות אישית סובייקטיבית - שגם אהוד ברק וביל קלינטון, ולא רק יאסר ערפאת, נושאים באחריות לפיצוץ קמפ-דייוויד. והמחקר היה, מאז פורסם, כדשן בעצמותיה של התקשורת הישראלית ושל יהודים רבים (שאף הוסיפו ופירשו את הדברים כאילו ברק האחראי העיקרי), שלא ידעו את נפשם מרוב תסכול לנוכח הקונסנסוס הישראלי שקם לתחייה בעשרת החודשים האחרונים. שוב ניתן להוכיח, כמאז, שהיהודים, בעוונותיהם, הביאו על עצמם את הטרור, הדרך היחידה שנתרה לפלשתינאים להילחם בכיבוש. ולא מעט מורים באקדמיה, שלא היו מקבלים מתלמידיהם אפילו עבודה סמינריונית המסתמכת רק על עדות אחת, סובייקטיבית, עדותו של כותב המחקר עצמו - אימצו את "מחקרו" של מאל ומשתמשים בו כדי להוכיח את חטאה הקדמון של ישראל.

לא מעט נכתב על הצורך הכפייתי של היהודים להאשים את עצמם בכל מה שהגויים מעוללים להם. "חזית הפנים", כינה ערפאת את תומכיו האוטומטיים בישראל, שעתה, לאחר תקופת מבוכה ממושכת, מתאוששים אט אט, שבים לעמוד לימינו ומסבירים את מצוקותינו. בכך הם מעניקים לו, גם בלא יודעין, כוח מורלי,

שנהפך בידו מיד לכוח הסברתי ופוליטי. וכוח זה ירחיק, ודאי לא יקרב, את הפסקת האש. ויהודים נוספים ייהרגו, נוסף על אלה שכבר נהרגו, בכל מיני מיתות משונות. וגם קורבנות ערבים מיותרים, הרבה יותר מיהודים, ייפלו, אם יהודים ממשיכים לומר, גם אחרי פיגועים נוסח הדולפינריום, שערפאת הוא לוחם חופש ולא טרוריסט. ואלה שמלבינים את חטאיו בעיני העולם, ומשלים אותו שישראל לא תוכל לעמוד זמן ממושך במלחמת ההתשה, יש להם חלק בהארכת המלחמה - ובתוצאותיה.

פורסם בתאריך - 09/08/2001

למעלה | חזרה לעמוד הקודם

כל הזכויות שמורות לעיתון הארץ (c) 2001